

BİR

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

AŞKIN

ON

GÜNÜ

İREM UZUNHASANOĞLU

İrem Uzunhasanoğlu, 1983 yılında İstanbul’da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’nde Amerikan Filolojisi okudu, Cambridge Üniversitesi’nde Uluslararası Öğretmenlik eğitimi aldı, New York Üniversitesi’nde Eğitim yüksek lisansını tamamladı. Işık Lisesi ve Robert Kolej’de İngiliz Edebiyatı dersleri, Acıbadem Üniversitesi ve Kapadokya Üniversitesi’nde Toplumsal Cinsiyet, Edebiyat Kuramları ve Amerikan Edebiyatı dersleri verdi.

Gitme, Gül Yanakların Solar (2015), 365, *Her Güne Bir Yazı* (2016), *Ufkun Öte Yanı* (2018), *Evvel Bahar* (2020) ve *Uzak Bir Masal* (2024) adlı kitapların yazarıdır. George Orwell, Virginia Woolf, F. Scott Fitzgerald, John Berger ve William Shakespeare’in eserlerini Türkçeye çevirdi. *Oksijen* gazetesinde “Kitabın Nabızı” başlığı altında haftalık yazılar yazmaktadır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Uzak Bir Masal
Evvel Bahar

BİR AŞKIN ON GÜNÜ

Yazan: İrem Uzunhasanoğlu
Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2025 / ISBN 978-625-5941-99-2
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bir Aşkının On Günü

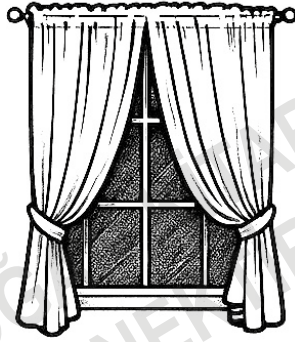
İrem Uzunhasanoğlu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Sarp'a...

Senin kalbin, yaramdır benim...

William Shakespeare

Bu yaralı gönülle ben ne yapacağım?

Hafız-1 Şirazi

BİRİNCİ GÜN

Ekru tül perde

Hayatıma giren tüm erkekler bana tek bir şey öğretti. Ayrılık.

Babam beni terk ettiğinde bir, ilk kocam öte diyarlara göçüp gittiğinde on sekiz, oğlum bir başka aileyle yaşamaya başladığında on dokuz ve gerçek aşkı yaşadığım tek adamın nefesi makinelere bağlanıp uyutulduğunda kırk yaşındaydım. Yaşadığım ayrılıklar beni başka bir gerçekle yüzleştirmişti: Hiçbirinin acısı bir diğerine benzemiyormuş; meğerse acı bu dünyada ölümden ziyade ayrılıkları mesken tutmuş.

İnsanların çığlıklarını kendi içine hapsettiği, boğazlarında yumru gibi duran acılarını yutkunduğu, hastalarına çaresizce درمان aradığı, hüznün antik çağlardan kalma dev sütunlar gibi ağırlaştığı devasa hastanenin; kapısına yığınla dua bırakılmış ve koyu sessizliğin hâkim olduğu yoğun bakım ünitesinin önünde yere çömelmiş, sırtımı soğuk duvara yaslamış beklerken haya-

tımdaki tüm terk edilişlerimi düşünüyordum. Hafızamda karanlık odalara kilitlediğim tüm ayrılıklar kilitlerini parçalayarak ortalığa saçıldı. Çoğaldıkça sele dönen hüznüm, hastane koridorunda önüne çıkan her şeyi sürükleyecekti sanki.

Doktor ve hemşirelerin, boyunlarında asılı kartları okutarak girdikleri çift kanatlı kapının ardında âşık olduğum adam makinelere bağlı halde hayatla ölüm arasında yapayalnız yatıyordu. Bana yüzünü göstermiyorlardı. Hem yüzü ağır derece yanıktan tanınmaz bir halde olduğu hem de hastanenin resmi kuralları gereği benim buna hakkım olmadığı için.

“Ailesinden birinin imza vermesi gerekiyor.”

“Ben yakınıyım.”

“Ailesi misiniz?”

Değildim. Katran karası bir ısırtıydı bu. Süngüm her düştüğünde benliğimi yok etmek üzere fırsat kollayan zihnim o meşum soruları ardı ardına sıralıyordu. “Ben onun ailesi değil miyim? Biz birbirimizin ailesi değil miydik? Peki ben kimdim?”

Çift kanatlı kapı iki yana açıldı. Gözlerim uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra ışığı görmüş gibi yanıyor, batıyor ve beyaz körlük yaşıyordu. Hoparlörden yükselen mavi kod çağrısıyla içeri telaşlı adımlarla hemşireler, doktorlar, asistanlar akın etti. Sırtımı mermer musalla taşı kadar soğuk duvara yaslamaya devam ettim. Gözüme keskin bir ok gibi saplanan beyaz ışığın yıkadığı koridorun alışılmış uğultusuna karışan o mekanik sesi duyduğumda ölmeye hazırdım. Yüksek bir tepede ölümünü bekleyen bir Mecusi gibi için için inliyordum. Yıldızlar uyuyordu, gökyüzü çok uzaktaydı ve umut yüklü bulutlar lime lime olmuş, yeryüzüne yağmıştı. Ak zambaklar üzgün, çuhaçiçekleri kederli, ağaçların kökleri gecenin acı yakarışının karşısında sessizdi. Hastane koridoruna, kelimelerini kaybetmiş, unutulmaya yüz tutmuş bir ninninin suskunluğu çökmüştü. Dizlerimi karnıma doğru çektim, bir cenin gibi kıvrıldım, evvela ana rahmine, oradan

daha geriye, dünyanın henüz yaratılmadığı zamanların kulakları sağır eden ıssızlığına kadar gitmek istiyordum.

Kendimi bin yıllık bir zeytin ağacı gibi hissettim. Yorgun ama yaprak dökmeden bekleyen bir ağaçtım. Sanki oraya kök salmış-tım ve birazdan tüm acılı insanlar gelip dallarıma çaputlar bağla-yacak, dudaklarının arasından kaçan dualarla gövdeme can vereceklerdi. Köklerim dermanını bulmak üzere toprağın derinlerine iniyor, yeraltındaki şifalı suları arıyordu. Yoğun bakımda yatan Aykut'un nefesi, makineleri aşarak dışarı yayılıyor ve yaprakları-ma değişiyordu. Tam da o anda, eskilerden, çok eskilerden tanıdığım bir ses gelip çaresiz kulaklarıma doldu.

"Bunun ne işi var burada?"

Cümleyi öğelerine ayırdım. Bunun. Ne. İşi. Var. Burada. Soru işareti. Soruyu soran kişi bir zamanlar en yakın arkadaşım olan Gülfem'di. Aynı zamanda âşık olduğum adamın kızı. Kafamı kaldırıp yüzüne bakamadım. Bunun iki sebebi vardı; birinci-si Gülfem'den büyük bir günahmış gibi kaçıyordum, ikincisi de ondan kaçtığım için kendimden nefret ediyordum. Tepkisizliğim onu daha da sinirlendirdi.

"Söyleyin gitsin."

Gülfem orada ne işim olduğunu gayet iyi biliyordu. Ona ce-vap verebilir, kendimi savunabilir ya da feryat edip ortalığı vel-veleye verebilirdim. Fakat dermansız, yaralı bir kuş gibi, tünedi-ğim yerde kalakalmıştım. Sevdığım adam aramıza giren kapının ardında can çekişiyordu ve ben onun iyileşmesinden başka bir şey düşünecek halde değildim. Hızlı, kesik kesik nefes alıyordum; dönüp dolaşıp yine kendi içine akan, kendi debisinde çağ-layan bir nehir gibiydim. Acıyla, gözyaşıyla çoğalttığım sular yine ve yeniden içime akıyordu. Ellerimle kulaklarımı kapattım. Kafamı kaldırıp ağzından alevler çıkan Gülfem'e, bir zamanlar en yakın dostum olan kadına bakmadım. Çok geçmeden yanıma usulca bir başkası -bu kez bir erkek- yaklaştı. Bir çift sivri bu-

runlu siyah mokasen erkek ayakkabısı gelip tam önümde durdu. Sınırım ihlal edilince başımı kaldırıp baktım.

“Aykut Bey’in ailesi burada olmanızın uygun olmadığını düşünüyor. Aylin Hanım, lütfen, zorluk çıkarmadan ayrılmanızı rica ediyorum.”

“Uygun olmamak” ifadesi sinirlerimi zıplatmaya yetmişti. Uygun olmadığımı düşünüyorlardı, çünkü onlara göre insan derisinden dışarı fırlamış ama bir türlü müdahale edilemeyen bir et beninden farksızdım. Derin bir nefes aldım ve suratlarına haykırdım. “Bana dokunamazsınız, gidin başımdan, bu hastaneyi başınıza yıkarım!”

Gülfem aynı ses tonuyla karşılık verdi: “Sus! Babamı rezil edeceksin gazetecilere!”

Daha fazla bağırabilir ve tırnaklarımı çıkarıp bu savaşı kazanabilirdim. Ama duymayacak, görmeyeceklerdi, çünkü insanın gözü neyi görürse onu hakikat sanıyordu. Yahut hakikati, gördüğünden ibaret sayıyordu. Oysa ben gözün göremediğini, kulağın duyamadığını anlatmak isterdim herkese. Keşke dünyanın tüm taşları yerinden oynasa, gerçeikle yalan arasındaki o muğlak duvar yerle bir olsa ve apaçık ortaya çıksaydı hikâyem. Çıkmalı da zaten. Hem de bu gece her şey ortaya saçılmalı. Peki, buna cesaretim var mı?

“Aykut için gidiyorum ama sadece şimdilik! Pes ettim sanmayın. Hepinize yetecek gücüm var benim. Bunu siz istediğiniz için değil, Aykut’u sevdiğim için, onu düşündüğüm için yapıyorum” dedim. Gülfem’e öfkeyle baktım.

İçimde köpürdükçe büyüyen dalgaları bastırdım, gitmemi söyleyen adamın isteğine boyun eğdim. Sırtımı yasladığım soğuk duvardan güç alarak ayağa kalktım, beyaz ışıklı koridorun en sonundaki asansöre doğru yürüdüm. Dualar, dilekler, rengârenk çaputlar ardım sıra yerlere saçıldı. Sevdiğim adam gözlerini yeniden bu dünyaya açana kadar susmaya karar vermiştim. Tıp-

kı onun sustuğu gibi, ben de susacaktım. Bir zeytin ağacı kadar ağırbaşlı, soylu, sabırlı ve suskun... Hayat filmim siyah beyaza dönmüştü ve ancak o uyandıığında yeniden renklenecekti. Peki ya uyanamazsa? Bir anlığına başım döndü, adımlarım yavaşladı.

Ayaklarım ağırlaşmıştı. Asansörün kapısı açılır açılmaz daha çok ışık, daha çok gürültü sardı soğuk beyaz koridorları. Ülkenin en önemli siyasi partilerinden birinin genel başkanı olan Ercüment Bey korumalarıyla içeri girdi. Ardında başka siyasetçiler yürüyordu. Ercüment Bey'in görevinin son günleriydi. Onun yerine geçmesi beklenen yegâne adam ise –ah söylemesi ne zor– geçirdiği kaza sonucu bir alev topunun içinden çıkarılmış, acılar içinde uyuyordu. Ercüment Bey'i, peşindeki basın ve koruma ordusunu görür görmez, bir hayalete dönüşmek, duvarların içine sızmak, görünmez olmak istedim. Konuşacak halde değildim.

Gayriihtiyari bir sütunun ardına saklandım. Asılı tabloya baktım: Bambu ağaçları. Gözümü yapraklarına diktim. O anda gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı. Tablonun yansımasında yeşilin bin bir tonunda görünen yaşlarım biriktikçe birikti. San ki biraz daha durursam yükselecekler ve ben bir ebemkuşağının içinde can verir gibi, rengârenk tuzlu suların içinde boğulacaktım. Ercüment Bey'in koruması kulağına bir telefon uzatınca haretle konuşmaya başladı. Siyah takım elbise giymiş erkekler ordusu yanımdan sert bir kuzey rüzgârı gibi geçip gitti.

Hastanenin giriş kapısında bir karmaşa hâkimdi. Sesler, uğultular, kamera ışıkları yekpare bir sarmal olup göğe yükselirken, en ufak bir fısıltı bile delip geçiyordu sessizliği. Yeryüzü, Rönesans ressamlarının mahşer tasvirlerini andırıyordu. “Belki de dünyanın sonuna geliyoruz” dedim içimden. “Aykut uyanmayacak, biz hepimiz ona eşlik ederek, birer birer sessizce uyuyacağız.” Gökyüzünden ve mahşer gününden ödünç alınmış gibi duran bu keşmekeşi başka türlü açıklayamıyordum. Herkes ülkenin en önemli politikacılarından biri olan Aykut Çağlar'ın ka-

zası hakkında bilgi almak için oradaydı. İş insanları, politikacılar, üyesi olduğu futbol kulübünün başkanı... Tanıdık birine denk gelirim korkusuyla kafamı kaldırmadan ilerliyordum ki birden, karanlığı yararak geçen parlak bir ışık huzmesi gözlerimi kamaştırdı. Kameraların, canlı yayın araçlarının ve telefon flaşlarının odağı yalnızca tek bir yüze çevrilmişti: Meryem. Aykut'un seneler evvel boşandığı eski karısı Meryem, yanında beyaz önlüklü bir doktorla birlikte basın açıklaması yapıyordu.

"Durumunun çok kritik olduğunu öğrendik, şimdilik uyutuldu, ilk kırk sekiz saat bizim için çok önemli."

"Biz" kelimesi bir tuğla gibi başıma çarpıp, göğün boşluğuna sekip gözden kayboldu. "Biz" dediği kimdi? "Biz" olmak için ne gerekliydi? Bu sıradan kelimenin, basit bir kişi zamirinin, parça tesirli bir bomba gibi bedenimin içinde infilak ettiğini, tüm iç organlarıma saplandığını hissettim. "Biz" demek, "içinde sen yoksun" demekti. "Biz" aile demekti. "Biz"in dışındaki herkes fazlalıktı, çemberin dışındaydı ve hatta yok olmaya mahkûmdu. Peki bana kim "biz" diyecekti?

Az önce yoğun bakım kapısında burada ne işim olduğunu soran kızı, Gülfem karanlığı yararak annesinin yanına geldi ve kamera doğru bakmaya başladı. İşte şimdi daha da kuvvetli bir "biz" olmuşlardı. Meryem ve Gülfem ne kadar güçlü görünüyorlardı. Tam ve bütün... Belki gerçekten benden daha güçlüydüler. Meryem sahte bir şefkatle kızına sarılırken soruları cevaplamaya devam etti.

"Meryem Hanım, sizce bu bir kaza olmayabilir mi?"

"Emniyet ve savcılık her şeyi titizlikle araştırıyor. Bize düşen iyileşmesi için dua etmek. Onu seven herkesten bunu rica ediyorum."

Daha fazla dinlemeye tahammül edemedim yürümeye başladım. Hastane Meryem'in babasına aitti. Doktorlar onun doktorlarıydı. Yoğun bakım odaları, koridorlar, ameliyathaneler... Hepsi Meryem'indi. Şimdi bütün bunların içine amansız bir istilacı gibi

Aykut'u da katmıştı. Anne kızı orada bırakıp karanlık sokakların ıssızlığına karıştım.

Zihnimin biraz olsun yatışacağını umarak uzun uzun yürümeye karar verdim. Önümde uzanan yollara baktım, sonunda dar ve uzun bir sokağa saptım. Delice bir dürtüyle Aykut'a telefon edip yoğun bakımın kapısında olup biteni anlatmak istedim ama bizzat kendisinin yattığı yoğun bakım kapısından kovulmamı ona anlatamayacağımla gerçeğiyle yüzleşmem uzun sürmedi.

İnsanın canını yakan sevdiği bile olsa, o acıyı yine gidip ona anlatmak istiyor. İnsanlar beni anlamadı. Kız arkadaşlarım beni eleştirmeyi tercih etti, onlara göre hayatımın merkezine tek bir kişiyi koyuyordum, dünyam tek bir kişiden ibaretti.

Ama haklı değillerdi.

Çünkü bana göre yalnızca aşk tüm acıları temize çekebilecek kadar kuvvetli ve mukaddesti. Onlar gerçek aşkın ne olduğunu bilmiyordu. Bilselerdi hayatın merkezi denen o dairenin, aşk tarafından paramparça edildiğini anlayabilirlerdi.

Bir diğer sokağa saptım. Sokağın sonunda homurdanan bir çöp kamyonu metal konteynırı havaya kaldırmış, içindekileri kamyonu boşaltıp presliyordu. Yürüdükçe, henüz boşaltılmış kesif çöp kokusu burnuma doldu; sanki kamyonun açgözlü pres makinesi ciğerlerimi bastırdı, sıktı, ezdi. Nefesimi tuttum. Cebimden telefonumu çıkarıp baktım. Aykut'un az sonra arayıp "Aylin yemeğe geliyorum" demesini bekliyordum. Hastaneye gelenlerin komik hallerini, rüküş kıyafetlerini konuşup gülüşecektik. "Biliyor musun, bugün kim gelmişti hastaneye?" diyecektim, o da her zamanki muzip ilgisiyle dinleyecekti. Ama telefon ekranım bir mezar taşı kadar sessiz ve kıpırtısızdı. Aykut arayamazdı.

Ampulü patlamış bir sokak lambasından yankılanan cızırtının kaldırım taşlarında yankılandığı تنها bir sokağa saptım. Buzdağının altına doğru inmeye başlamıştım. Karanlık, ruhumdan sokağa mı sızıyordu yoksa sokaktan ruhuma mı akıyordu bilmiyordum.

Sanırım bendim karanlık olan. Ruhumdu.

Dünya biter, geriye aşk kalır.

Bir masal kahramanı gibi uykuya dalmış
adam ve sevdiği adamın
uyanmasını bekleyen kadın...
Mücadelelerle dolu hayatlarında
aşmaları gereken son bir eşik var.

Aşklarına şahitlik eden on nesne ve on
gün. Peki bu on günün sonunda aşk
mı kazanacak, yoksa ayrılık mı?

Hayatına giren bütün
erkeklerden ayrılığı öğrenen

Aylin, kendisini ilk kez aşka inandıran Aykut'u kaybetmenin
eşiğindeyken, bir yandan da kördüğüm olmuş sırlar, geçmişin
karanlık gölgeleri ve yalanlarla boğuşmaktadır.

Kendinden bir kadın yaratmaya ve aşka cesaret etmeye
dair büyülmüş bir senfoni... Bir kader motifine dönüşen ayrılık
döngüsüne kuvvetli bir isyan... Sessizlikle, hafızayla ve sabırla
örülmüş derin bir aşk hikâyesi.

Türk edebiyatının güçlü kalemi İrem Uzunhasanoğlu, *Bir Aşkın
On Gün*'ünde kadınların ve aşkın doğasına derinlemesine bir
yolculuk sunuyor.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 350

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-5941-99-2

9 786255 941992

Doğan
Kitap